

РЕШЕНИЕ

№ 5485

гр. София, 23.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 05.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2223** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-2222119001177-091-001/05.11.2019 г., потвърден с решение № 74/16.1.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в частта, с която са определени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в общ размер от 141 196,90 лв., за данъчни периоди м. 05.2014 г., м. 10.2014 г., м. 11.2014г., от м. 04.2015 г. до м. 08.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., м. 12.2015 г., м.02.2016 г., м. 04.2016 г., от м. 06.2016 г. до м. 12.2016 г., м. 02.2017 г., м. 03.2017 г., от м. 05.2017 г. до м. 11.2017 г., м. 06.2018 г., м. 09.2018 г. и м. 11.2018 г.; начислени са лихва за забава в общ размер 46 819,45 лв., както и в частта относно установените задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративно подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 66 480,14 лв., както и начислени лихви в размер на 17 932,06 лв. за 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г.

Жалбоподателят твърди, че не е правилен изводът на органите по проходите, че не е налице реалност на направените доставки. Счита, че са налице всички кумулативно необходими предпоставки по чл. 71, т. 1 ЗДДС. Самото притежаване на фактура е достатъчно основание за приспадане на данъчен кредит. Съобразно действащата уредба дори и евентуално некоректни действия на доставчиците не биха довели до отказ от данъчен кредит за добросъвестен получател, доколкото правото на данъчен

кредит възниква преди начисляването на ДДС. Изпълнени са изискванията да се издаде данъчен документ, да се отрази данъкът в справка-декларацията и да се посочи в дневника за продажби. Правото на данъчен кредит възниква от момента, в който подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Добросъвестният получател не следва да бъде санкциониран с отказ на право на данъчен кредит поради нарушения на неговия недобросъвестен доставчик. При извършване на доставката плащането на цената и фактическото ѝ извършване са свързани корелативно и заедно представляват изпълнение на двустранен възмезден договор. В настоящия случай ревизиращият орган не е събрал всички относими доказателства, а събраните – не е ценил в тяхната съвкупност и обективно. Установено е, че стоките и услугите по фактурите са фактически получени. В ревизионното производство тези задължения не са изпълнени. Не са събрани доказателства, че е налице данъчна измама и извод за участие на жалбоподателя в такава е необоснован. Ето защо моли да се отмени РА. Претендира разноски – 3000 лв. съобразно представен списък.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“. [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Претендира разноски.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-2222119001177-020-001 от 26.02.2019 г., връчена на 28.03.2019 г., издадена от Д. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за отделните данъчни периоди от 01.12.2013 г. до 31.01.2019 г. и за корпоративен данък по ЗКПО за 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г.

Д. Д. и Р. Я. са оправомощени да възлагат ревизии със заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

С решение №Р-2222119001177-098-001/18.04.2019 г. за изнемване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка правомощията на Д. И. Д. са прекратени и на основание чл. 7, ал. 3 от ДОПК са възложени на Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на възлагащ орган.

Със заповед за изменение на ЗВР №Р-2222119001177-020-002/26.06.2019 г. и заповед №Р-2222119001177-020-003/24.07.2019 г., издадени от Р. Г. Я., е продължен срокът за извършване на ревизията – до 28.08.2018 г.

За резултатите от ревизията е издаден ревизионен доклад /РД/ №Р-2222119001177-092-001/05.09.2019 г., връчен на 03.10.2019 г. Не е подадено възражение срещу РД на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията е приключила с РА №Р-2222119001177-091-001 от 05.11.2019 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията и Б. М. Я., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 05.11.2019 г.

С ревизионния акт са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 141 196,60 лв. и лихва в размер на 46 819,45 лв. Те произтичат от отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС. Допълнително са установени и задължения за корпоративен данък по ЗКПО общо в размер на 66 480,14 лв. и лихва в размер на 17 932,06 лв. вследствие на увеличение на финансовите резултати на основание чл. 26, ал. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 от ЗКПО.

През ревизирания период [фирма] е извършвало каскадърски услуги.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56 от ДОПК, на ревизираното лице са връчени две искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/. В отговор са представени част от изисканите документи.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на следните доставчици: [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], [ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], резултатите от които са обективирани в протоколи, описани подробно в РД, който на основание чл. 120 от ДОПК е неразделна част от РА.

При извършените насрещни проверки на [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] по електронен път са връчени ИПДПОЗЛ. На останалите доставчици исканията са връчени по реда на чл.32 от ДОПК, след като с протоколи за посещение е констатирано, че дружествата не се намират и не могат да бъдат открити на адресите си за кореспонденция. Нито един доставчик не е представил документи в определения срок или в по-късен момент.

При извършените служебни проверки в информационната система на НАП е констатирано, че в цитираните дружества няма назначени лица на трудов договор с изключение на [фирма] – 6 лица на длъжности „арматурист“, „бетонджия“, „кофражист“, „организатор група в строителството“; [фирма] - 3 лица на длъжности „финансов анализатор“, „експерт реклама“, „технически сътрудник“; [фирма] – 7 лица на длъжности „арматурист“, „бетонджия“, „кофражист“; [фирма] – 1 лице на длъжност „брокер недвижими имоти“; [фирма] – 1 лице на длъжност „асистент офис“.

По-голямата част от проверяваните фактури са включени в дневниците за продажби за съответните данъчни периоди. [фирма] не декларирало 3 от 8 фактури, [фирма] – 10 от 12 фактури, „П. Н. Е. – 4 от 8 фактури, [фирма] – 3 от 10 фактури и [фирма] – 1 от 1 фактура.

За отделни данъчни периоди задълженото лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по доставчици, както следва:

- в общ размер на 2 667,00 лв. по 2 фактури с предмет на доставката „услуги по договор“, издадени от [фирма] за данъчен период м.04.2016 г.;
- в общ размер на 11 032,00 лв. по 8 фактури с предмет на доставката „услуги по договор“, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.11.2016 г., м.12.2016 г., м.02.2017 г., м.07.2017 г.;
- в общ размер на 11 635,00 лв. по 8 фактури с предмет на доставката „услуги по договор“, издадени от [фирма] за данъчни периоди от м.07.2016 г. до м.10.2016 г.;
- в общ размер на 4 000,00 лв. по 3 фактури с предмет на доставката „услуги по

- договор”, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.02.2017 г., м.03.2017 г.;
- в общ размер на 8 630,00 лв. по 6 фактури с предмет на доставката „услуги по договор”, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.07.2016 г., м.08.2016 г., м.09.2016 г., м.10.2016 г.;
 - в общ размер на 13 680,00 лв. по 12 фактури с предмет на доставката „услуги по договор”, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.05.2017 г., м.06.2017 г., от м.08.2017 г. до м.11.2017 г.;
 - в общ размер на 4 400,00 лв. по 3 фактури с предмет на доставката „услуги по договор”, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.11.2017 г.;
 - в общ размер на 2 304,00 лв. по 2 фактури с предмет на доставката „услуги по договор”, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.10.2014 г. и м.11.2014 г.;
 - в общ размер на 21 406,00 лв. по 21 фактури с предмет на доставката „транспортни услуги” и „оборудване за каскади“, издадени от [фирма] за данъчни периоди от м.05.2015 г. до м.08.2015 г.;
 - в общ размер на 11 108,00 лв. по 8 фактури с предмет на доставката „транспортни услуги” и „оборудване за каскади“, издадени от [фирма] за данъчни периоди от м.10.2015 г. до м.12.2015 г.;
 - в общ размер на 8 600,07 лв. по 7 фактури с предмет на доставката „транспортни услуги” и „оборудване за каскади“, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.02.2016 г., м.04.2016 г. и м.06.2017 г.;
 - в размер на 1 501,83 лв. по 1 фактура с предмет на доставката „получена услуга”, издадена от [фирма] за данъчен период м.05.2014 г.;
 - в общ размер на 3 620,00 лв. по 4 фактури с предмет на доставката „услуги по договор”, издадени от [фирма] за данъчен период м.03.2015 г.;
 - в общ размер на 2 702,00 лв. по 3 фактури с предмет на доставката „транспортна услуга“, издадени от [фирма] за данъчен период м.11.2018 г.;
 - в размер на 15 598,00 лв. по 10 фактури с предмет на доставката „услуги по договор”, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.11.2016 г., м.12.2016 г., м.05.2017 г., м.06.2017 г., м.07.2017 г.;
 - в общ размер на 6 130,00 лв. по 4 фактури с предмет на доставката „услуги по договор”, издадени от [фирма] за данъчни периоди м.09.2016 г., м.10.2016 г.;
 - в размер на 1 333,00 лв. по 1 фактура с предмет на доставката „услуги по договор”, издадени от [фирма] за данъчен период м. 04.2016 г.

За установяване на предмета и реалното изпълнение на доставките ревизираното дружество е представило копия на фактури с фискални бонове, оборотни ведомости, главна книга, хронологични описи на счетоводни сметки.

Направен е извод за липса на реално осъществени доставки по проверяваните фактури. На основание чл. 68, ал.1, т. 1 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. и чл. 9 от ЗДДС е прието, че не е налице право на приспадане на данъчен кредит.

На основание чл. 26, ал. 2 от ЗКПО във връзка с чл.10, ал. 1 от с.з. финансовите резултати на дружеството са преобразувани в посока увеличение със сумата в размер на 19 029,17 лв. за 2014 г., 180 670,00 лв. за 2015 г., 267 775,53 лв. за 2016 г. и на 200 750,00 лв. за 2017 г. Сумите представляват осчетоводени разходи по дебита на сметки 602 „разходи за външни услуги“ и 600 „разходи за материали“.

В резултат на извършените корекции допълнително е определен корпоративен данък за 2014 г. в размер на 1 560,60 лв., за 2015 г. – 17 663,15 лв., за 2016 г. – 27 181,39 лв., за 2017 г. – 20 075,00 лв., ведно с лихви за забава.

При оспорване пред по-горестоящата инстанция отново е прието, че липсва реалност на доставките, поради което и е потвърден РА в оспорената част.

При съдебното оспорване на посочените актове жалбоподателят представи договори за изработка, договори за строително монтажни работи /СМР/, както и приемо-предавателни протоколи. По отношение на новопредоставените документи ответникът възрази, че клаузите по тях са общи, липсва конкретизация на договорените стоки/услуги. Самите фактури не съдържат препратка към нито един от представените договори. На основание чл. 193, ал. 1 ГПК, вр. §2 ДР на ДОПК оспори истинността/автентичността на всеки от тях.

Жалбоподателят заяви, че ще се ползва от представените документи, като съдът откри производство по оспорване подписите по тях, както и предвид това, че като частни диспозитивни документи, те имат обвързваща доказателствена сила единствено относно тяхното авторство.

С оглед доказване авторството на документите бе прието заключение по СПЕ от вещото лице И. Х. П.. Вещото лице не е изготвила заключение относно подписите по договора за превоз на каскадърско оборудване за изпълнител, тъй като такъв не е положен от името на [фирма]. По отношение на документите /договори и приемо-предавателни протоколи, описани в т. 4.1-т.4.40 не са положени от К. В. П., сочен като представляващ дружеството [фирма].

Подписите за „изпълнител“ и „превозвач“ в документите със страна [фирма] /№4.40-4.44/ не са положени от С. К. Б..

Подписите за „изпълнител“ и „превозвач“ и „предаваща страна“ в документите със страна [фирма] /№4.45-4.50/ не са положени от М. Е. Б..

Подписите за „строител“ и „подпис“ в документите със страна [фирма] /№4.51-4.70/ не са положени от С. Б. Г..

Подписите за „изпълнител“ и „предаваща страна“ в документите със страна [фирма] /№4.71-4.86/ не са положени от Д. Н. Х..

Подписите за „строител“ и „подпис“ в документите със страна [фирма] /№4.87-4.92/ не са положени от Б. К. И..

Подписите за „строител“ и „подпис“ в документите със страна [фирма] /№4.93-4.94/ не са положени от В. И. Б..

Подписите за „превозвач“ и „предаваща страна“ в документите със страна [фирма] /№4.95-4.98/ не са положени от В. А. А..

Подписите за „изпълнител“ и „предаваща страна“ в документите със страна [фирма] /№4.99-4.104/ не са положени от А. Ц. В..

Подписите за „строител“ и „подпис“ в документите със страна [фирма] /№4.105-4.122/ не са положени от Д. Д. Т..

Подписите за „изпълнител“ и „предаваща страна“ в документите със страна [фирма] /№4.123-4.136/ не са положени от М. Д. Д..

Подписите за „строител“ и „подпис“ в документите със страна [фирма] /№4.153-4.164/ не са положени от С. Й. А..

Подписите за „изпълнител“ и „предаваща страна“ в документите със страна [фирма] /№4.165-4.180/ не са положени от Н. Г. Н..

Подписите за „строител“ и „подпис“ в документите със страна [фирма] /№4.181-4.182/ не са положени от Б. Г. А..

Подписите за „изпълнител“ и „превозвач“ и „предаваща страна“ в документите със страна [фирма] /№4.183-4.196/ не са положени от В. Б. С..

Прието е и заключение по ССЕ, от което се установява, че част от процесните фактури са намерили отражение в дневниците за покупко-продажби за съответните отчетни данъчни периоди. Доставчиците, описани в Конститутивно-съобразителната част, са отразили издадените от тях фактури в дневниците си продажби по ЗДДС за съответните отчетни данъчни периоди. Изключение правят: [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], които не са отразили част от издадените от тях фактури с обща стойност на ДДС 26 531,00 лв.

НЕВКЛЮЧЕНИ ФАКТУРИ В ДН.ПРОДАЖБИ		
доставчик	дан.основа	
Л. Ш.	20700,00	41
Волонтар	52050,00	10
П. Н.	30540,00	61
А. К.	22700,00	45
А.	6665,00	13
	132655,00	26

Останалите доставчици са декларирали, издадените от тях фактури в дневниците си за продажби по ЗДДС за съответните отчетни данъчни периоди.

В счетоводството на [фирма] фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] [фирма] са осчетоводени, като е дебитирана сметка 601 „Разходи за външни услуги”. Дебитирана е сметка 4531 „Начислен данък за покупките”. Кредитирана е сметка 500 „Каса в левове”. Фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са осчетоводени, като при една част от фактурите е дебитирана сметка 600 „Материали”, при друга част - сметка 601 „Разходи за външни услуги”. Дебитирана е сметка 4531 „Начислен данък за покупките”. Кредитирана е сметка 500 „Каса в левове”. По сметка 301/1 „Материали” са заприходени: панталони, якета, блузи, обувки, шапки, тениски, предпазни средства, специализирано облекло и др.

За доставчиците не може да се установи как са осчетоводени, издадените от тях фактури, тъй като не са представили изискваните документи и счетоводни справки в законоустановения срок. Не може да се определи, дали дължимия ДДС е начислен като задължение към бюджета.

Получените доставки вещото лице е направила извод, че са използвани в независимата икономическа дейност на [фирма] - изработка метални рампи за каскади, декори за снимки, каскадьорско оборудване, изработка на ролбари за каскадьорски автомобили и т.н. Дружеството е извършило последващи доставки по фактурите, издадени от доставчиците, описани в отговора на задача 1 към [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и др. Получените от регистрираното лице стоки/услуги, съгл. чл.69, ал.1 от ЗДДС са използвани за извършване на последващи облагаеми доставки.

В съдебно заседание от 13.7.2021 г. бе разпитан св. А. И. Л., служител на

жалбоподателя за периода 2017-2019 г. Той е участвал при снимане на каскадьорски сцени на филмови продукции. Не е било възможно да се произведе необходимото, поради което работили и с доставчици – доставяли им рампи, декори, гелове за и против горене. Съоръженията се монтирали под надзор на жалбоподателя. Такива били необходими и за тестовете. Задължително е специализирано предпазно облекло, вкл. специална шапка против удар, негорими гащеризони. В зависимост от продукцията различни фирми са били доставчици. Отношенията с доставчици не са включени в трудовата характеристика на свидетеля.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения акт съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, предвиждащ, че съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му, намира следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от ДОПК, както и т.р. №5/13.12.2016г. на Върховния административен съд по т.д. №10/2016г. Актът е подписан с електронен подпис, като са представени документи, както и диск, от които се установява наличието на такъв, както и подписването на акта от издалия го орган.

Оспореното в това производство решение е издаден от компетентен орган – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

Относно спазването на процесуалните правила. При служебната проверка по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът НЕ констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При преценка по реда на чл. 160, ал. 1 ДОПК настоящият състав намира, следното:

Съгласно чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на ДДС, от съществено значение за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит и неговото упражняване е получателят по доставката да разполага с фактура за доставката и тя да е реално осъществена. Двете предпоставки за признаване право на кредит са кумулативни и липсата, на която и да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право. Осъществяването на фактическия състав на доставката подлежи на доказване.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или на друго вещно право върху стоката, както и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик. Константно при тълкуването на чл. 167 от Директива 2006/112-както в практиката на Съда, така и практиката на националните съдилища се приема, че наличието на действително осъществена /реална/ доставка е основна предпоставка за възникване на правото на приспадане. Това е прието и по делото "Б.", С-285/1. В т. 31 от него е посочено, че за да се установи, че на основание тези доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани (от Б.) за извършването на облагаеми сделки.

Извършването на доставката – в случая предоставянето на услугите, представлява

данъчно събитие по смисъла на чл. 25 от ЗДДС. При възникването на това събитие се поражда задължение за доставчика да начисли данък и съответно- свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да е налице фактически извършена стопанска операция, няма основание за данъчен кредит, предвид разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

На следващо място, съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, за признаване правото на приспадане на данъчен кредит следва да са получени стоки или услуги по предходни облагаеми доставки. Наличието на предходна облагаема доставка е едно от кумулативно необходимите условия, за да се признае право на приспадане на данъчен кредит. Установяването на тези факти предполага изследване на предходните и последващите доставки, съхранението и транспортирането на стоката, заприхождаването ѝ при получателя и т. н.

В случая, за установяване на посочените факти, са представени две групи доказателства. Първата група са документи относно счетоводното отразяване на процесните фактури, подробно изброени по-горе. Установи се, че доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не са отразили част от издадените от тях фактури с обща стойност на ДДС 26 531,00 лв.

На следващо място, за установяване реалност на доставките се представиха от страна на жалбоподателя други частни документи, съпътстващи фактурите – договори и приемо-предавателни протоколи. За тях бе установено от заключението по СПЕ, което даде категоричен извод, че подписите за насрещната на жалбоподателя страна не са полагани от лицата, сочени като техни автори. Съдът счита, че заключението следва да бъде кредитирано като обективно, всестранно и пълно; изключително задълбочено; то не бе и оспорено от страните. В договорите и приемо-предавателните протоколи се уговаря определена престация общо – напр. „рекламни материали“ по спецификация, без тя да е представена; СМР, без количествено-стойностна сметка; договори за агротехнически услуги, като не може да се направи извод по какъв начин този договор е свързан с обичайната търговска дейност на жалбоподателя.

Действително, договорите за монтаж, демонтаж и превоз на каскадърско оборудване са свързани с тази дейност /така и свидетелските показания/, но правата и задълженията по тях са формулирани общо; не се установява с кои точно конкретни продукции са свързани.

Прави впечатление, че всички договори са изработени на един и същи шрифт, следват една и съща структура, макар и сключвани с множество различни съконтрахенти.

Тези обстоятелства, както и безспорно установеното, че подписите, положени за изпълнител по договорите не са положени от лицата, сочени като представляващи дружествата, следва да обосноват извод, че не могат да послужат като доказателства в подкрепа на твърденията на жалбоподателя за липса на реалност на доставките.

За липса на реалност на доставките следва да се направят доказателствени изводи и въз основа на официални удостоверявания относно това, че по-голямата част от дружествата-доставчици не разполагат с доказателства за нает персонал, а още по-малко - такъв, който да притежава необходимите знания и умения за извършване на специфичните услуги, предмет фактурите. При посещенията на декларираните адреси не са намерени там. Не можа да се установи извършват ли търговска дейност и ако извършват – каква е тя.

На следващо място, въпреки че са предприети необходимите процесуални действия,

насочени към установяване на факти от обективната действителност, не са представени доказателства за това какви конкретно фактически действия са предприети за изпълнение на договорните задължения. Липсват доказателства за лицата, извършили услугите. Не са представени стойностни сметки, от които да е видно как са формирани цените. Не са представени доказателства, от които да се установи с какво местоположение и по какви конкретно продукции са предоставяни фактурираните услуги.

Единствено поради наличието на съставена фактура и коректното ѝ счетоводното отразяване при страните не може да се приеме, че е налице реална доставка, след като от съвкупната преценка на всички останали обстоятелства по случая следва категоричен и несъмнен извод, че фактурите не отразяват реални стопански операции, нито са престирани услуги от 18-те доставчика.

По отношение на допълнително определените задължения за корпоративен данък. [фирма] е отчетло разходи въз основа на фактури, които не отразяват вярно стопанските операции. В резултат на това, неправилно са увеличени отчетените разходи за 2014 г. със сумата в размер на 19 029,17 лв., за 2015 г. със сумата в размер на 180 670,00 лв., за 2016 г. със сумата в размер на 267 775,53 лв. и за 2017 г. със сумата в размер на 200 750,00 лв., за които не е налице документална обосновааност на стопанските операции.

По отношение на увеличението на финансовия резултат за 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г. приложение следва да намери чл. 26, т. 2 от ЗКПО във връзка с чл. 10, ал. 1 от закона. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО гласи, че счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обосноваан чрез първичен счетоводен документ по смисъла на чл. 7 от *Закона за счетоводството*, отразяващ вярно стопанската операция. След като е доказано по безспорен начин, че такива стопански операции не са реално извършени, не може да се счита, че разходът, който първичният счетоводен документ обосновава, се счита за документално обосноваан. Когато липсва документална обосновааност на разходите, с техния размер се преобразува счетоводният финансов резултат за годината по реда на чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

В случая се установява и, че спорните доставки на услуги не са реално извършени. Оттам следва заключението, че се отчитат суми, водещи до неправомерно намаляване на финансовия резултат и в резултат на това намаляване на дължимия корпоративен данък. Налице е и хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, а именно отклонение от данъчно облагане. Следва да бъде увеличен финансовият резултат за 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г. Ето защо РА следва да бъде потвърден и в частта на допълнително установените задължения за корпоративен данък за 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г.

Доколкото в случая е изразена претенция за изцяло оспорване на РА, настоящата инстанция установи, че не са налице корекции на декларираните резултати по ЗДДС за отделни данъчни периоди м. 01.2016 г., м. 04.2017 г., м. 12.2017 г., м.02.2018 г., м.04.2018 г., м.05.2018 г., м.07.2018 г., м.08.2018 г., м.10.2018 г., м.12.2018 г. и м.01.2019 г., но са начислили лихва за невнесен в срок данък. Не са представени доказателства, че декларираният данък е внесен в пълен размер, в законоустановените сокове, поради което следва да се направи извод че правилно са установени и лихви за забава, в съответствие с чл. 175 ДОПК.

Ето защо съдът намира, че жабата е неоснователна.

По разноските. На основание чл. 161 ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. ал. 1, т. 5 от Наредбата за адвокатските възнаграждения жалбоподателят дължи на ответника юрисконсултско възнаграждение, съответно на обжалваемия интерес /272 428.55 лв./ и съобразно претендираното, което възнаграждение следва да се определи в размер на 4 254.28 лв.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт №Р-22221119001177-091-001/05.11.2019 г., потвърден с решение № 74/16.1.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в частта, с която са определени задължения по *Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/* в общ размер от 141 196,90 лв., за данъчни периоди м. 05.2014 г., м. 10.2014 г., м. 11.2014г., от м. 04.2015 г. до м. 08.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., м. 12.2015 г., м.02.2016 г., м. 04.2016 г., от м. 06.2016 г. до м. 12.2016 г., м. 02.2017 г., м. 03.2017 г., от м. 05.2017 г. до м. 11.2017 г., м. 06.2018 г., м. 09.2018 г. и м. 11.2018 г.; начислени са лихва за забава в общ размер 46 819,45 лв., както и в частта относно установените задължения за корпоративен данък по *Закона за корпоративно подоходно облагане /ЗКПО/* в размер на 66 480,14 лв., както и начислени лихви в размер на 17 932,06 лв. за 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция по приходите, дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП сумата от 4 254.28 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

При подаване на касационна жалба, същата следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 2179,43 лв. При невнасяне на дължимата държавна такса жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: